

+eZine
of Modern Texts in Translation

February 2019

Cosmin Manolache

translated into English by
MTTLC graduate

Gabriela Focșăneanu

© MTTLC <http://revista.mttlc.ro/>

eZine
of Modern Texts
in Translation

Director
Lidia Vianu

ISSN 1842-9149

Issue 195
February 2019

Issue Editor
Cristina Drăgoi

© MTTLG
© The University of Bucharest

Fragments of prose
by **Cosmin Manolache**

translated into English by
MTTLG graduate
Gabriela Focșăneanu

Reviser:
Cristina Botîlcă

IT Expertise:
Cristian Vîjea
Simona Sămulescu

February 2019

Translation Café started in the year 2007, as the magazine of the MA Programme for the Translation of the Contemporary Literary Text (MTTLC), at the University of Bucharest.

The eZINE consists of translations by graduate students of MTTLC, as a prolongation of their activity in class. They are meant to give the graduates a taste of their future profession, and also to increase their sense of responsibility for a translation they sign under their own name.

The texts are translated from or into English, and belong to all literary genres – fiction, poetry, literary criticism, as well as the drama, the essay. The focus is on Modern Literature, broadly meaning the 20th and the 21st centuries: Romanian, British, and American among others.

<http://www.masterat.mttlc.ro/>
<http://revista.mttlc.ro/>
<http://www.editura.mttlc.ro/>

For comments or suggestions, please contact the publisher lidia.vianu@g.unibuc.ro

Fragments of prose by

Cosmin Manolache

Translated into English by

MTTLG graduate

Gabriela Focșăneanu

Ce față cumplită am

2.1. Mentă și diluant

Mai întâi am ciulit urechile, ochi'-mi erau încă înțepeniți. De când bătrînii au ieșit la pensie, diminețile de acasă mi-au dat și îmi vor da aceeași senzație – o familie care seamănă întru cîtva cu un tort. Un tort care pînă în ora opt trebuie să fie amenințat de vocea tatălui meu, fermă, ca orice cuțit bine ascuțit și decis să ne scoată pe fiecare de sub pătura de frișcă unde somnul ne sechestrează. Cu timpul, pe lîngă zilele de concediu, în mintea mea ar trebui probabil să apară și o cofetărie imaginară. Nu m-am gîndit deloc la bine cunoscuta *home sweet, home*. Nicidecum. Dar fiecare evadare spre casă atrage fără voia mea un gust dulce. Al amintirilor, al copilăriei, al celor mai neobișnuite întîmplări.

Cred că am mai rămas în pat maximum un sfert de oră, nefăcînd altceva decît să-mi reamintesc revenirea acasă în vara anului trecut. Atunci, tata nu putea vopsi acoperișul casei de unul sigur, așa că a trebuit să-l asigur de ajutorul meu, ceea ce a

What an Ugly Mug I've Got

2.1. Mint and Paint Thinner

My eyes still stuck closed, I pricked up my ears. Since my folks have retired, mornings spent at home give me the feeling that my family somehow resembles a cake. The cake must be shaken by eight o'clock by my father's firm voice like a well-sharpened knife, determined to get each of us out of our whipped cream coats where sleep imprisons us. As time goes on, beyond thinking about days off, an imaginary sweet shop would flash through my mind. I did not think at all about the well-known phrase *home, sweet home*. Not at all. Against my will every escape to home brings about a sweet taste. A taste of memories, of childhood, and of the most unexpected events.

I think I stayed in bed for at most a quarter of an hour, doing nothing but remembering my return home last summer. At that time father could not paint the roof by himself so I had to assure him of my help. Through the phone I could hear the

adus o ușurare vocii de la telefon, care a mai apucat să spună:

— Bine, atunci te așteptăm!

Venisem chiar în ziua aceea. De câțiva ani îmi propusesem să le fac astfel de surprize. Nu agream ideea unei pregătiri speciale pentru sosirea mea. În felul ăsta, absențele mele de două, trei luni, gîndeam eu, se estompau, ca și cum ultima revedere s-ar fi produs cu doar două săptămîni în urmă.

Vara trecută îmi fuseseră necesare cinci zile, plus weekend-ul. Urcam pe acoperiș dimineața devreme și pe înserat, singurele intervale care nu-mi puneau probleme. În rest, căldura se transforma într-o otravă ucigătoare, muriseră doi oameni, aproape alți zece leșinaseră. Am vopsit cînd de unul singur, prima zi, cînd ajutat de Șarpe, un tip cu nouă ani mai mic, dar mai bine dezvoltat și hîrșit în multe aventuri savuroase. Mă înhămam legîndu-mă de horn și călcam pe tabla acoperișului ca o pisică, lăsînd în urmă un luciu perfect. Șarpe brava, refuzînd măsurile de siguranță, și defila pe streașină la șapte metri înălțime. Printre dungile de bronz lăsate de pensule, Șarpe îmi povestea aventurile avute cu un an în urmă, cît

relief in his voice. All he managed to say was:

“Very well, we’ll be waiting for you!”

I had come that very day. For some years, I had vowed my visits would take them by surprise. I did not like the idea of the lengthy preparations they would go to for my visit. With this in mind I kept my visits unscheduled, arriving every two or three months and hoping the absence would seem to them as if I had been there only two weeks before.

The roof took a week to paint. This included my weekend. I could go up only early in the morning and in the evenings. During the rest of the day, the heat would turn into deadly poison. Two people had died and at least ten had fainted. I painted the roof by myself, on the first day. After that I had help from Șarpe¹. He was nine years younger than me, stronger and also hardened by many savoury adventures. I would harness myself to the chimney and step down the tin roof like a cat, leaving a perfect polish behind. Șarpe acted all brave, denying any of the safety measures. He marched up the eaves seven metres above. Between the bronze brushstrokes, Șarpe told me about his adventures the previous year when he had

¹ in English, *Snake*

hămălise la câteva bîlciuri. Era un bun partener de discuție și nu-mi lăsa senzația că vorbele ni se tocesc într-o pălăvrăgeală indiferentă amîndurora. Cu siguranță avea ce povesti. Mama și bunica îi muriseră într-un incendiu, stăteau chiar pe strada noastră și se spunea că fuseseră dintre acele femei care umblă cu vrăji. În mărturisirile de pe acoperiș, Șarpe nu pomenise nimic despre bîrfele care-i distribuiau mama și bunica în diverse scenarii *horror*, mai toate sfîrșind cu cîte-un blestem decretat de fiecare purtător al poveștii.

În ultima seară – pentru vopsitul acoperișului nu fusese nevoie decît de patru zile –, Șarpe mă privise un pic mirat, apoi mă întrebuse:

— Auzi, ție nu-ți putea a ceva?

Mi se păruse și mie că mirosul teiului din curtea vecinului fusese aspru combătut de un alt iz, însă mi-am zis că poate fi și din cauza vopselelor:

— Nu știu. Parcă e ceva, dar nu-mi dau seama, i-am zis. Nu știu.

După vreo douăzeci de minute, cîțiva bărbați hotărîți au pătruns în curtea vecinului, îi văzusem doar eu, stăteam pe coama casei și admiram echilibristica lui Șarpe, pe care l-am și

slaved away at the fairground. I had good conversations with him and I was not under the impression that our words were turning into indifferent chatter to either of us. Undoubtedly, he had a lot of stories to tell. His mother and grandmother had died in a house fire. They were living just on our street and it was said that they were witches. Șarpe's stories did not include the gossip which cast his mother and grandmother in all sorts of *horror* screen plays, most of them ending with a curse put by each of the story bearers.

On the last evening – I had needed just four days to paint the roof – Șarpe looked at me in surprise, then he asked:

“Can you smell that stench?”

It seemed to me that the smell of the neighbour's linden tree had been suppressed by another reek but I thought it must be the paint:

“I don't know. It seems that there is something but I can't tell what it is, I said to him. I don't know.”

After about twenty minutes, some men entered my neighbour's yard and I was the only one who saw them, because I was on the ridge of the roof, admiring Șarpe's poise

anunțat, un fel de bonus pentru țăcăneala lui de a defila pe jgheab neasigurat:

– Uite, văd că au intrat unii la Gică. Ce naiba o fi? Să nu iasă naibii vreun scandal.

– Ei scandal... de unde... Gică e prea moale să se bage la scandal... ce crezi tu...

N-a trecut mult, mai puțin de zece minute, pînă cînd tata ne-a strigat de jos:

– Mă băieți... Șarpe, tu ești... mă, a murit Gică... cică-i mort de-o săptămînă... coborîți și voi... nu coborîți?

Am rămas pe acoperiș, cînd vopsind, dar vopseaua mi se părea mai cleioasă, mai greu de întins, cînd aruncîndu-ne privirea în curtea mortului – și a trebuit să i se deschidă ferestrele pentru ca supraviețuirea în continuare pe acoperiș să ni se pară o chestie imposibilă și să ajungem la vorbele lui tata cu coborîtul. Mirosul năvălise în toate direcțiile, lumea se adunase pe stradă, o adevărată armată de gură-cască, și nu reușea să găsească o soluție elegantă pentru a-și feri nările și a se plimba în voie prin fața curții lui Gică. Noi, cu bidoanele de vopsea botezată cu diluant apropiate din ce în ce mai mult de

whom I informed, as a bonus for his imprudent march on the gutter:

“Look, some guys entered Gică’s yard. Who could they be? I hope they won’t start a fight or something.”

“No way... Gică's too mild for that... don't you worry...”

Soon after that, in less than ten minutes, my father called us from downstairs:

“Guys... Is that you, Șarpe? Gică's dead... they say he's been dead for a week now... Come down... Won't you come down?”

We stayed on the roof, now painting – but it seemed to me that the paint was stickier, harder to spread – then glancing down the dead man’s yard; and they had to open the windows so that our stay on the roof could seem impossible and we finally came down as my father suggested. That smell was all over the place, people gathered in the street, an entire group of gapers, and could not find an elegant way to keep their noses from the smell and drive past Gică’s courtyard at will. We stayed a little longer on the roof in order to have a general view of the street and courtyard which were abandoned by the late

nări, ca niște pungi pentru probabila vomă, de parcă eram în avion, nu altceva, am rămas pe acoperiș mai mult pentru a avea o privire de ansamblu asupra străzii și curții lăsate în paragină de răposatul Gică.

Mi-am dat seama, zic acum, că îmi făcea bine rolul unui regizor începător care avea la botul calului scena netrucată, puteam decupa ce voiam, fără însă a putea da vreun ordin. Nu foarte târziu, rolul acesta închipuit căpăta un răspuns de toată minunea, pentru că Vlad, băiatul vecinului, avusese ideea genială de a împărți pe stradă frunze de mentă din propria-i curte. Aproape că se făcuse coadă la poarta lui, mă miram cum de nu-i dăduse prin cap vreun preț, cât de mic, măcar pentru amuzamentul trecătorilor, ceva simbolic, o mie, două pe frunză, dar mi-am zis că Vlad era oricum genial, un geniu curat, nicidecum bîntuit de inginerii financiare, și m-am mulțumit cu mirosul de diluant care mă tortura de sub bărbie pînă-n creieri. Vlad făcuse spectacolul cît putuse de accesibil, însă mai era nevoie de lumină pentru că becul din dreptul porții lui fusese spart la o săptămînă de la instalare, ceea ce însemna că scenele trebuiau descifrate în semiîntineric, așa cum îi stă bine oricărei morți.

Gică, with the cans of diluted paint close to our noses like some bags for the possible puke, as if we were literally on a plane.

I figured out just now that I could have used the part of a novice director for whom the unstaged scene was at hand, and I could cut whatever I wanted but I could not give any direction. Soon enough, this imaginary part got a wonderful answer, because Vlad, my neighbour's son had the great idea to give mint leaves from his own yard to the people in the street. A queue was almost building up in front of his gate and I was wondering why it did not occur to him to charge even the smallest price, a symbolic one, one thousand or two thousand lei per leaf but I thought to myself that Vlad was clearly a genius and showed no interest in financial matters, and I made shift with the pungent smell of the paint thinner which invaded my nose. Vlad had staged a show as accessible as he could but light was needed, because the street lamp at the front of his gate had been broken a week after its installation which meant that the scenes had to be distinguished in semi-darkness just as in the case of any death.

De la întâmplarea asta, menta devenise foarte populară pe strada noastră și i se găsisse o întrebuințare chiar și la friptură, deși inițiativa unuia dintre vecinii noștri mi se păruse totuși o excentricitate, e-adevărat, bună de-ncercat când plictiseala ne-ar fi cuprins cea mai mare parte a zilelor. Foindu-mă leneș, mi-am făcut în scurt o socoteală: mâine – nunta de la Ploiești, poimâine – acasă, ăsta da week-end.

Since that happening, mint had become very popular in our street and people started to use it even for roast meat, although, to be honest, the initiative of one of our neighbours seemed eccentric to me and only worth trying when boredom might have arisen during the day. Wriggling around lazily, I made a quick judgement: tomorrow was the wedding in Ploiești, the day after tomorrow I was going home – now this was a weekend!

2.2. Gioni

Era cam nouă ceasul. Același traseu, după ce cobor din tramvai. Șiruri de magazine, o piață, o groază de tonete, oglinzi și geamuri, iar spre colț, o vulcanizare. Zile multiplicat de obișnuința orbitoare a drumului spre serviciu. Zici așa până într-o zi – vreau să spun că nici nu-mi trecea prin cap vreo schimbare. Mă rog, dacă pot să numesc așa ceea ce așteptam de o bucată de vreme. Până să ajung în dreptul pieței, m-am intersectat cu un tip serios, cu diplomat, costum de funcționar de bancă, iar în mână ținând un pahar de unică folosință, din care ieșeau aburii cafelei. E-adevărat că zona este mai bună, nu mă pot plînge că lucrez la marginea orașului. De aceea aproape că m-a șocat individul. La câteva secunde, în urma lui, un altul. La fel. Apoi, alții, nu neapărat funcționari, veneau spre mine cu paharele lor aburinde.

N-am făcut altceva decât să mă mir. Mă-ndoiesc de existența unui alt tip de reacție, ca să fiu sincer. Și am ținut înainte tot mirîndu-mă, apoi la unii dintre ei am zărit, atîrnînd ca un șervet de ospătar, ziarul de sport căruia în ultima

2.2. Gioni

It was about nine o'clock. After I got off the tram I took the same route. Lines of shops, a market, a lot of news stands, mirrors and windows, and a vulcanization station next to the corner. The blinding routine of heading to work. One can think like that until one day – I mean, it did not even occur to me that things would change, if I could call like that what I had expected to happen for a while. By the time I got near the market, I came across a grave man wearing a bank clerk-like suit, a briefcase in one hand, and a paper cup of steaming coffee in the other. I must admit, that neighbourhood was more affluent, I could not complain that I worked on the outskirts of the city. Therefore, I was almost taken aback by that man. After a few seconds, other man followed. And another. And again, other men, not necessarily clerks, their steaming paper cups in their hands, were coming towards me.

I could not help but wonder. To be honest, I doubt I could have reacted otherwise. I kept walking in surprise, and then I noticed that some of those men were carrying like a waiter's napkin the sports newspaper whose sales had dropped

săptămână îi scăzuseră drastic vânzările. M-am gândit că patrulez într-un coșmar suficient de bine controlat, probabil la îndemîna unei minți cinice. Oare am ajuns atît de cinic, m-am întrebat, dar mi-am dat seama că întrebarea trebuia înlocuită. Înlocuită cu ce? Habar n-am, dar știu că, văzînd lumea cu paharele de cafea, *ProSport* și cireșe, nu ți-ai fi dorit decît să te trezești și-atîț. Partea proastă era totuși un fapt atît de simplu ca mersul pînă la serviciu.

Lucrurile s-au mai lămurit, dacă pot spune așa, cînd în dreptul cîtorva tonete am observat cozile care se formaseră. Aparatul de cafea mugea, se sforța din răspuțeri să-și scurgă picăturile maronii. Tînarului cu șapcă *ProSport* și vestă publicitară asemenea aproape că-i tremurau mîinile tot împărțînd ziare. Era o nebunie între cele două cozi. Mai în spate, cred că abia așezată, era o femeie între două vîrste, cu un coș mare, plin cu cireșe.

— De sufletul lui Gioni!

— Dumnezeu să-l ierte!

La un moment dat mi s-a părut că aud un zumzet de *Gioni*, *Gioni*, *Gioni* care mi se-nșuruba în urechi mai rapid decît

dramaticamente în săptămîna trecută. M-am gândit că patrulez într-un coșmar suficient de bine controlat, probabil la îndemîna unei minți cinice. Oare am ajuns atît de cinic, m-am întrebat, dar mi-am dat seama că întrebarea trebuia înlocuită. Înlocuită cu ce? Habar n-am, dar știu că, văzînd lumea cu paharele de cafea, *ProSport* și cireșe, nu ți-ai fi dorit decît să te trezești și-atîț. Partea proastă era totuși un fapt atît de simplu ca mersul pînă la serviciu.

Things cleared up a little, if I may say so, when I noticed the queues which had been built up near some news stands. The coffee machine was humming in a mighty effort to let out its brown drops. The young man's hands in a *ProSport* cap and waistcoat were almost shaking for he kept on distributing newspapers. There was such a fuss between the two queues. Towards the back of the queues, there was a middle-aged woman, who probably had just lined up, with a basketful of cherries.

"In Gioni's memory!"

"God rest his soul!"

At one time I seemed to hear a buzz that said "Gioni, Gioni, Gioni" and turned into an earworm faster than the

numele meu strigat cu dragoste sau ură. Totul gratis, de parcă am fi fost în plin război, la coadă cu gamela pentru ciorbă. Am reușit cu greu să depășesc învâlmășeala și deodată mi s-a luat pata de pe ochi. În dreptul unui stîlp, lângă rigolă, se odihnea trupul lovit de mașină al cîinelui care păzea zi și noapte tonetele din jurul pieței. Firișoarele de sînge se uscaseră fără a mai apuca să se scurgă în rigolă. L-am recunoscut – cine nu-l știe pe Gioni?... M-am întors și eu și m-am așezat la una din cozi. Îmi ardea buza de-o cafea și abia așteptam să citesc știrile sportive, chiar dacă în urmă cu o săptămînă renunțasem să mai cumpăr *ProSportul*. Sincer, cireșele m-au lăsat indiferent, dar le-am luat și pe-astea. De sufletul lui Gioni.

whisper calling my name dearly or hatefully. Everything was for free as if we were at war, lining up with our mess tins to get some soup. I could hardly overtake the crowd and suddenly it became clear to me. The dead body of the dog that used to guard the news stands around the market day and night was lying in front of a lamp post, near the gutter, after it had been hit by a car. Its blood streaks dried up before draining into the gutter. I recognized him – who doesn't know Gioni? I came back and waited in one of the queues. I was burning to drink some coffee and I was looking forward to reading the sports pages even if I had stopped buying the *ProSport* two weeks before. To be honest, I was not interested in the cherries at all but I took them anyway. In Gioni's memory.

2.3. Magazinul din colț

De fiecare dată când revin acasă mă pregătesc pentru micile noastre confruntări. Fiecare își amintește te miri ce, cuvintele curg, atmosfera crește pînă cînd apare gluma, bancul de care unul sau altul nu poate trece nici în ruptul capului, apoi dăm fiecare înapoi, ne cercetăm propriul teren, vedem ce mai avem de zis, dar renunțăm, și o jumătate de zi se scurge iarăși în tatonări, căutîndu-ne alte căpățîie de care să ne legăm ceva mai trainic.

Trebuia să facă zgomot ca să ne anunțe că luase carne, hamsie, două ziare și, pe deasupra, descoperise în cutia poștală un mesaj de la *Whiskas* care, de pe coperta vișinie a pliantului, ne dorea nici mai mult, nici mai puțin decît *nouă vieți delicioase!*, dar tot prin vocea tăioasă a lui tata. Sincer, am coborît din pat mai mult pentru ciudățenia asta.

Într-o vreme, cînd încă mai aveam un pisoar, soră-mea completase un formular, apoi, ca și cum s-ar fi înregimentat într-o biserică nouă, primise dovezi de apreciere a gestului din partea producătorului de hrană pentru pisici. Nu știu ce părere

2.3. The Shop Around the Corner

Every time I come back home I get ready for our tiffs. Each of us remembers all sorts of things, conversation flows, tension mounts until jokes come into being. No one can get over any joke for the world. Then we all draw back, we feel out our own situation, we figure out what is left to say but we give up. This way, half a day wherein we take the pulse of the family goes by again in search of other ideas to cling to.

He had to make noise so as to let us know that he had bought meat, anchovies, two newspapers and, moreover, that he had discovered a message from *Whiskas* in the letter box. Judging by the cherry-coloured cover of the leaflet, *Whiskas* wished us neither more nor less than *nine delicious lives* in my father's sharp voice. To be honest, I got out of bed mainly because of that curious thing.

At a time when we still had a kitten, my sister had filled in a form. Then the cat food producer showed its appreciation for her gesture as if she had joined a new church. I do not know what she thought about this relationship but I was under the

avea soră-mea despre legătura asta, dar mie îmi lăsa senzația că particip la o ședință spiritistă cu pisici trecute serios prin câte nouă vieți fiecare. Am pășit pe hol, apoi am ieșit în curte și l-am întrebat:

- De fapt care-i faza cu ăștia de la *Whiskas*?
- Vezi și tu la plicul ăla de pe masă!

Mi se părea incredibil să toci atîția bani pentru o scrisoare stupidă care, după gusturile mele, începea cît se poate de telenovelistic:

Dragă pisică,

Încă un an, încă o petrecere! Ai reușit să iei tot ce trebuia? Dacă nu, e un magazin special după colț. Dar lumînări și confetti? Bun, pe astea le ai. Baloane? Bine. Ce-ai zice de ceva gustos?

Mă distram imaginîndu-mi că *Whiskas* a comis gestul, *Whiskas*, cel care lovește numai noaptea. Apoi, într-un limbaj care te mai aducea cu picioarele pe pămînt, urma oferta, încredințîndu-te că mai întîi n-au vrut decît să facă o glumă, o deschidere pentru nevoia pisicii tale. Pisicile soră-mii nu prea au avut noroc. Abia ce începeau să se îngrășe, se obișnuiau în casă, se cocoțau pe gard și-și unduiau spatele spre admirația

impression that I was taking part in a séance with cats which got to live their nine lives. I walked down the hallway, I went out in the courtyard and asked him:

“What’s the catch with *Whiskas*?”

“See for yourself in that envelope on the table!”

I could not understand why one should waste so much money on a stupid letter whose beginning was too similar to a soap opera for my liking:

Dear cat,

Another year, another party! Did you manage to buy all that you needed? If not, there’s a special shop round the corner. What about the candles and confetti? Alright, you’ve got those. What about the balloons? Good. Now how about something yummy?

I amused myself at the thought that *Whiskas*, which acted only at night, did it. Then, in a more realistic language, there followed the offer which assured you they only wanted to crack a joke in the first place, as an introduction for your cat’s need. My sister’s cats were not that lucky. No sooner had they started to get fat, get used to staying inside, climb the fence and swing their backs to the passers-by admiration than they were stolen.

trecătorilor, că imediat erau furate. Soră-mea rămânea cu fidelitatea lui *Whiskas*, o relație pur poștală, nu știu cum i-aș putea spune altfel, dar mă amuzam închipuindu-mi că *Whiskas* putea juca rolul unui logodnic plecat de ani de zile pe front, ea neavînd altceva de făcut decît să aștepte cu nerăbdare întoarcerea lui din lumea de dincolo.

— Aștia nu mai termină cu propaganda lor de doi lei? am întrebat-o încă somnoroș și în aceeași măsură răutăcios, de parcă mi-ar fi fost lezată libertatea de a șterge una dintre viețile pisicii destinate.

Gîndeam că, la ce slogan aveau tipii aștia, merita să iei răsuflarea unei patrupede măcar c-o înjurătură zdravănă. Ce chestie, cum te învăluiau parșivii, ziceau așa, *ei bine, cînd e vorba să alegi cea mai delicioasă hrană, știi că poți coma pe prietenul tău biped*, așa că băieții te clasau și mă simțeam... hai să nu zic material reciclabil, dar la profilul unui consumator abonat pe viață la bomboanele urît mirositoare ale patrupedului său tot mă ducea mintea. Auzi, prietenul tău biped!

Am aruncat pliențelul pe masă, scutindu-l de privirea mea încărcată de silă, privire pe care o afixez destul de rar. Nu

My sister had to make do with the loyalty of *Whiskas*. Their relationship worked only by post, for I cannot put it otherwise. I amused myself picturing *Whiskas* as a fiancé who had been away to the front for years while she had no choice but to wait impatiently for him to come back from the afterworld.

“Is there no end to their ridiculous propaganda?” I asked her still sleepily and at the same time maliciously as if my freedom to take one of the nine lives of the addressee had been endangered.

I figured that, with their type of slogan, it was worth scaring the life out of a quadruped by swearing like a trooper. Hmm, those lousy guys from *Whiskas* had an interesting way of cloaking people in. Their advertisement went on as follows: *when it comes to choosing the most delicious food, you know you can count on your bipedal friend*, so they labelled you. I did not really feel like a “recyclable material” but at least I thought of a consumer who had a life subscription to his quadruped’s stinking dry food. What a phrase: “your bipedal friend”!

I threw the small leaflet down on the table, sparing it from my disgust-filled look which I rarely display. It was not worth

merita și așteptam reacția soră-mii care știu că la început se bucura de mesajele *Whiskas* ca atunci când primea scrisori de la prietena ei franțuzoaică.

Faza aia cu magazinul special aflat după colț era oricum haioasă. Lîngă noi chiar este un magazin, pe colț. Noi stăm chiar la intersecție. Magazinul și-a schimbat proprietarul de vreo două săptămîni și salahorii țopăie de colo-colo. Amenajările au început acum o săptămîină, vărut, vopsit, tot dichisul. Cînd am ieșit să iau ziarul, mi-am amintit de anunțul lui *Whiskas*. Noaptea trecută, concurența, în apropiere mai sînt vreo trei magazine, le mînjise pereții cu motorină. Nu tu *Whiskas*, nu tu pîine, nu tu țigări... Și-mi veni în minte imaginea pisicului proaspăt adus, deja cocoțat pe gard, iar apropiindu-se de el, soră-mea – o fată bătrîină, strigînd să vină înapoi.

it. I was waiting for my sister's reaction who was pleased with her messages from *Whiskas* at first in the same way as she did when she got letters from her French friend.

However, that part about the special shop round the corner was funny. There is a corner shop next to our house. We live just at the crossroads. The shop had a new owner for about two weeks. It is teeming with contractors. They started to refurbish the shop a week ago. They whitewashed it, they painted it and everything. When I went out to take the newspaper I remembered about the *Whiskas* advertisement. Last night one of the three competing shops which are close by plastered its walls in diesel oil. There was no *Whiskas*, no bread, not even cigarettes... Then I had a mental image of the newly brought kitten sitting on the fence while my sister, an old maid, would come closer, calling for it to come back.

2.4. Răcoarea dimineții

De fapt, venisem acasă cu un scop precis. Din cîți sîntem în familie, numai eu puteam obține un credit bancar cît să facem reparații capitale la sistemul de încălzire. Trebuia să semnez acte, să depun cereri, să aștept validarea dosarului. A, poate așteptarea îl determina pe tata să-și facă de lucru prin curte pînă la ora zece, cînd trebuia să ne prezentăm curăței, proaspeți și cu pofta de viață vizibil afișată pe chipuri. După micul dejun, am ajuns – eu pe jos, tata cocoțat pe o rablă de bicicletă care nu se potrivea deloc cu prezența lui la bancă. O dată ajuns, am văzut instalația cu roți blîndă, legată de un gard solid, iar tata scruta bulevardul cu mîinile încrucișate la piept. Eram așteptat. Am urcat nu foarte grăbiți, ca-n filmele în care doi președinți de stat se pregătesc să semneze cine știe ce acord. Eram mare, o, Doamne. În clădirea băncii, cînd eram mic, fusese un magazin cu marfă pentru femei, i se spunea *Femina*. Atunci visam să-mi duc nevasta în acel magazin, s-o îmbrac, să-i fac toate poftele, iar acum tata depindea de mine și mă însoțea grav, extrem de serios.

2.4. Morning Chill

I had actually come home with a clear purpose. I was the only family member who could get a credit just enough to carry out the essential repair work to the heating system. I had to sign documents, file applications and wait for the validation of the file. Maybe the long wait made father work in the yard until ten o'clock when we had to go there, clean and fresh, radiating *joie de vivre*. After we had breakfast, we arrived – I on foot, and my father riding a rickety bike which was in contrast with his presence at the bank. Once there, I saw the gentle two-wheeled contraption tied to a strong fence, and my father was scrutinizing the boulevard, his arms crossed over his chest. I was being waited for. We went up in a rather slow pace as if we had been in those films where two presidents are getting ready to sign a very important agreement. My God, I was a grown-up. When I was little there was a women's shop called *Femina* in the building of the bank. At that time I was dreaming of taking my wife to that shop where I would buy her clothes and pamper her. And now, my father depended on me, accompanied me, and he was very serious.

N-a durat mult, apoi ne-am despărțit. Tata a încălecat pe jaful lui de bicicletă, iar eu am intrat într-o fostă cofetărie, acum un local unde dimineața poți bea o cafea avînd privire la stradă, iar în urechi loviturile de biliard, plus senzația că duci o viață boemă. Urma o întâlnire cu *barosanii*, altfel nu pot să le spun. Barosani pe naiba. *Adevărații* ies abia seara și împînzesc singura terasă valabilă, băieți cu buzunarul zgomotos, nu jucărie. *Barosanii* mei sînt o gașcă pestriță, o mîna de tineri cărora, cu doi ani în urmă, le venise ideea să se grupeze într-o asociație destul de ciudată. Inițial voiau s-o numească *Sacru și Profan*, numai că la înregistrarea juridică avuseseră probleme și le-a mai trebuit o săptămînă să refacă dosarul, noroc că unul dintre ei știa pe la cine și cu ce trebuie să apeleze. Noul nume era ceva mai acroșabil, ca să zic așa. De data asta se numeau *Spațiu și Timp*. La fel de ciudat, numai că, luați la întrebări, au fost pe fază.

— Deci, o dată *Spațiu*, pentru că o să ne ocupăm de decorațiuni interioare, știți, și apoi *Timp*, pentru că o să facem și niște excursii, un fel de activitate de turism, mergem pe la

It did not take long, and then we parted ways. My father got on his rickety bike, and I entered a former sweet shop which was now a pub where you could have a coffee in the morning while looking down the street. You could also hear the game of pool sounds and feel as if you lived a bohemian life. The meeting with the *silk-stocking gentry*, I could not call them otherwise, was about to take place. Nonsense, they did not belong to the gentry. The *real ones* go out in the evening and take over the only available pub. These guys are indeed rich. *My gentry* are a mixed group, a few young people that two years ago had the idea to form a rather eccentric association. Initially, they wanted to name it *Holy and Profane* but they had some problems during the legal registration and they needed another week to set up the file again. It was a lucky chance that one of them knew where to go to and what was needed there. The new name was more approachable, so to say. Now they were called *Space and Time*. It was just as strange as the other only that this time they were ready to answer some questions.

“So, first of all, we call it *Space*, because we will go in for interior design, you know. And then *Time*, because we will take some trips, a sort of tourist activity, we visit monasteries, and

mănăstiri, chestii din-astea dacă mă-nțelegeți, să ne cunoaștem frumusețile patriei, chiar dacă sună ca pe vremea comuniștilor... oricum, aveți acolo în dosar toată documentația, spusese Sisi Geometrie cu grumazul spînzurat de cravata portocalie, încercînd să lămurească o individă care părea că n-are nimic în comun cu realitatea. Trebuie să-nțelegeți, nu-i mare filosofie, plusase într-un așa-zis mișto pe care nu-l pricepea decît el.

De fapt, Sisi o cam dăduse-n bară. Rică, șeful găștii o tot ținea pe-a lui, cu Heidegger, numai că dosarul pornise spre Registrul Comerțului cînd el se afla în armată, înainte de jurămîntul militar. Asta însemna că le trebuia un delegat care să aranjeze cît se poate de repede în hățișul formalităților – și l-au ales pe Sisi. Opțiunea lui Rică fusese clară. Denumirea trebuia să fie *Ființă și Timp*, dar Sisi, cu obsesia lui pentru geometrie, încurcase treburile. Cele cîteva luni de armată, Rică îl tot înjurase pe matematician. Chiar și acum trei săptămîni, cînd s-a întors, i-a zis una la gară, unde veniseră să-l preia.

Gagiii erau atît de diferiți, încît te puteai aștepta ca a doua

things like that, you know, in order to discover the beauties of our country, even if this sounds very communist... Anyway, you can find all the necessary documentation in the file”, said Sisi Geometrie², an orange tie around his neck, trying to enlighten a woman who seemed that she has nothing to do with reality. “You have to understand, it’s not that hard”. He insisted on a so-called joke that only he could understand.

Actually, Sisi had made a bad shot in a way. Rică, the group’s leader, insisted on his ideas about Heidegger but their file was on its way to the Trade Register when he was in the army, before taking the oath. This meant that they needed a proxy that would successfully settle everything while navigating the intricate red tape paths. They chose Sisi. Rică’s option had been clear. The name had to be *Being and Time* but Sisi, with his obsession with geometry, had complicated everything. The few months he was in the army, Rică kept on calling the mathematician names. Just three weeks before, when he came back, he cursed him in the railway station where they had come to greet him.

These guys were so different that the second day you

² The word “geometrie” means “geometry”.

zi să-i regăsești pe holul aceleiași instituții pentru declarația de desființare a asociației. În fine, nu vreau să fiu rău, tipii oricum îmi sînt simpatici, doar cîțiva dintre ei mi-au fost colegi. Se adunau, și o fac și-acum, în localul pe care patronul, sub influența *barosanilor*, îl denumise *Răcoarea dimineții*, după ce Rică le explicase celorlalți că, în apropierea Sighișoarei, trecuse pe lîngă un local numit *Blîndețea nopții* – după Fitzgerald, zisese afectat, apoi încheiase:

– Pe bune că trebuie să fie un nume așa, mai kiki, ceva din două-trei cuvinte, ca să atragă.

Pînă la urmă, patronul se alesese, e-adevărat, cu un număr constant de clienți, vreo paispe, erau cei înscriși în asociație, iar ce pica pe lîngă era bafta lui de patron cu riscu-n pantaloni. Oricum, localul avea reputația de punct de întîlnire al tinerilor intelectuali, asta era clar. O pată de culoare în mijlocul lor era fostul profesor de istorie, Ramses lordache, ajuns la vîrsta de șaptezeci și patru ani, mare ca un baschetbalist și incredibil de mobil, bîntuit încă de visul de a scrie o monografie a orașului. Barosanii erau tineri profesori și se tot chinuiau să pună pe picioare o grupare politică locală care să dărîme galeria de personaje de pe urma cărora apăruseră *Societatea de Gospodărire*

could find them on the hallway of the same institution for the dissolution of the association. Anyway, I do not intend to be evil-minded, I like them, a few of them were my colleagues. They gathered as they still do in the pub which the owner named *Morning Chill*, under the *gentry's* influence, after Rică explained the others that he went past a pub near Sighișoara which was called *Tender Is the Night* – after Fitzgerald, he said affectedly, then he concluded:

“Really, it has to be a fancy name, a two or three word name, so as to be appealing”.

Eventually, the owner had got a constant number of clients, around fourteen, the members of the association; the rest of the clients were due to his success in this risky business. However, the place was known as a meeting point for young intellectuals, that is for sure. The former history teacher, Ramses lordache, was a distinguished member of the association. He was seventy-four years old, as tall as a basketball player, very mobile, and he was still dreaming about writing the monograph of the town. The gentry were young teachers who were struggling to found a local political group that would stop the multitude of characters that caused *The Management Society*

a Orașului Chicago-Mizil și noul cartier de toți botezat *Dallas*, apoi desființarea cinematografului și ivirea din neant a discotecii *Albert*. Apoi voiau să readucă echipa de fotbal în divizia a doua, unde timp de zece ani încurcase aspirantele la promovare. Dar pentru un astfel de obiectiv trebuia ca Rică și ai lui să unească investitorii străini din oraș într-un mediu de afaceri care să sprijine ridicarea fostei echipe de fotbal și, dacă s-ar putea, și cultura. Mă rog, pentru că toată treaba e în curs de derulare, barosanii ar cam avea de a face cu un turc anglizat care transformase filatura într-o fabrică de confecții, un englez oenolog care își trăsesese și el casă la noi în oraș pentru că achiziționase fabrica de oțet, o treabă asemănătoare i se întâmplase și italianului, macaronarul evacuasese autogara pentru atelierele lui de confecții care deocamdată produceau chiloți, peste drum de fabrica de oțet, și, în sfârșit, grecul, o treabă mai de fason, pentru că individul cumpărase fostul complex comercial și o dăduse tot pe confecții, dar la șoseaua principală, vizavi de discoteca unui politician liberal. Rică predă filosofia și gândea că toată amețeala asta putea fi descâlcită, așa că le propusese celorlalți ca, îngemănându-1 pe Heidegger cu decorațiunile interioare și turismul religios, să ia fața tuturor

of the *Chicago-Mizil City* and the new neighbourhood that everyone called *Dallas* to appear, and had to do with the close down of the cinema and the sudden open up of the *Albert* disco. Then, they wanted to move down the football team in the second division, because for ten years it had been getting in the way of the teams that were aspiring to a promotion. But in order to achieve such a goal, Rică and his men had to unite the foreign investors in the town into a single business environment that would support the ascension of the football team, and of culture, if possible. Anyway, because it is an ongoing process, the gentry would have to do with an Anglified Turk who turned the spinning mill into a ready-made garment factory, an English enologist who also built himself a house in our town, because he had bought the vinegar factory. A similar thing had happened to the Italian, the wop had cleared off the railway station for his clothing workrooms that were producing only pants for the time being, across the street from the vinegar factory. And finally, the Greek, who made such a fuss, because he had bought the former commercial building and also turned it in a clothing station but it was on the main road, across the street from a liberal politician's disco.

amatorilor de politică, pentru ca din umbră să răsară salvatoare gașca lor ce avea să instaureze o viață mai bună. De la bun început hotărâseră ca fiecare membru să poarte titulatură de *barosan* pentru ca oricine ar fi bănuț, cît de vag, în afacerea lor o chestie subversivă să treacă repede la genul acela de ironie oarbă care, încet, încet, te-ndepărtează de adevăr.

La un sfert de oră după ce mi-a sosit cafeaua, s-a produs și apariția *barosanelor*.

— Ia uite, frate, ce *barosan* ne-a călcat pragul! Ce naiba faci, mă, prin oraș? Nu poți să semnalizezi și tu? Când naiba ai venit? mă luase Rică.

Era însoțit de *Englezu'*, adică David English, profesor de engleză, evident, și mare amator de jocuri pe calculator, fan Liverpool și Beatles, apoi *Sisi Geometrie*, cred că se-nțelege mai departe despre ocupație, și ăsta înnebunit de calculator și

Rică taught philosophy and he thought that all this confusion could be cleared up so he had suggested the others that they should prevail against the political amateurs by blending Heidegger with interior design and religious tourism, so as their group would be the heroes who instituted a better living. From the very beginning, they had decided that every member should bear a gentry name so that they could turn it into that kind of irony that could hide the truth from anyone who would have suspected that there is something strange about their association.

A quarter of an hour after my coffee arrived, *the gentry* made their appearance as well.

“Look who’s here! What the heck are you doing in town? Can’t you tell a thing? When did you come?” Rică asked me.

He was accompanied by *Englezu’*³, namely David English, a former English teacher, obviously, who was also fond of computer games, a Liverpool and Beatles fan. Then there was *Sisi Geometrie*, I think that his occupation was implicit, who was

³ The Englishman

vânătoare, iar mai la urmă *Spin Doctor*, prof de comunicare, iar în asociație, responsabil cu puciuri, diversiuni și campanii electorale, fost rocker periculos, pe vremuri la cuțite cu *Englezu'* pe motiv că bitălșii lui erau prea moi pe lângă grupările radicale, unele chiar cu evaziuni sataniste, gen Morbid Angel, Slayer sau Napalm Death. De fapt, Aurel, David, Silviu și Edi pe numele lor, evident valabile numai pentru părinți.

— Aseară, dar parcă-s deja în a doua săptămână de concediu.

— Hai, mă! De ce ?

— Eee... Se-ntîmplă tot felul de lucruri căcăcioase. Ce naiba, parcă nu știi cum e aici!

— Auzi, mă... Nu vii diseară la meci ? Avem meci. Pe bune.

— Și ce echipă aveți? Care sînteți, ăștia?

— Îhî. Avem și-un nume. *Mizil Bulls*. Pe bune.

— V-ați sonat la cap. Și te pomenești că jucați cu... *Cosmos New York*... ăăă?

also passionate about computers and hunting. And finally, there was *Spin Doctor*, a communication teacher, whose responsibilities in the association included putsch, diversion and political campaigns, and a former hard core rock fan who used to be at daggers drawn with *Englezu'*, because his Beatles were too soft compared with radical groups, and some of them had even satanist tendencies, such as Angel, Slayer or Napalm Death. Their real names were Aurel, David, Silviu and Edi, and only their parents used them.

"Last night but it feels like I'm already in my second leave week".

"Come on, why?"

"Well... there are some nasty things that keep happening. You know very well how things work here."

"Wanna come tonight to see our game? We have a game. I'm not joking."

"What's your team? Who plays, all of you?"

"Yeah. We also have a name. *Mizil Bulls*. I'm not joking."

"You're insane. Don't tell me you're gonna play with those...how are they called, umm, *Cosmos New York*?"

— Hai, nu mai fă bîză. Avem meci cu ȣiganii din cartier. *Vasco da Gama*. Uite, fraierul, nu mă crede, zise către Spin Doctor. Uite, mă, n-ai trecut prin centru? Ȃsta a făcut Ńi-un afiŃ. “Cut it out. We’re gonna play with the Gypsies in the neighbourhood, *Vasco da Gama*. This idiot doesn’t believe me”, he said, turning towards Spin Doctor. “Have you been downtown? This guy made a poster.”

2.5. Solitaire

Acasă. Dacă-i noapte și cheia nu e agățată într-un cui pe dosul porții, trebuie să escaladez, asta e clar. E groaznic. În primul rînd pentru că pe stradă becurile au fost sparte de copii, apoi pentru că este foarte posibil să aterizez pe oasele lui Roco. Norocul lui e că mă simte. Nu-l văd mișcîndu-și coada. E-adevărat, ne simțim unul pe altul foarte bine, numai că la orele alea tîrzii nu prea-mi vine să-i dau atenție. Trec repede în verandă, se produce descălțarea, trîntesc rucsacul și înaintez în prima cameră. Așa-i acasă, la sosire.

Vreau să spun că așa s-a întîmplat și aseară. Roco s-a gudurat, apoi s-a retras resemnat sub cazanul cu gunoi. E un cîine care deseori ne scoate din sărite. Dacă aude zgomotul de tacîm în farfurie, trebuie să fie semnalul unui concert. Unul din aproape zece pe zi. Asta pentru că Sebastian curăță frigiderul ca un dromader. Bagă în el ca un spart, asta e explicația deselor concerte la care ne supune Roco. De două luni n-am mai dat pe-acasă, timp în care profilul lui Sebastian a suferit modificări serioase. Pare unul dintre cei care sînt proiectați să crească la

2.5. Solitaire

At home. If it is night and the key is not hung on a peg on the back of the gate, I have to climb over the fence, no doubt. It is terrible. First of all, because the street lamps have been broken by some children. Secondly, because I might land on Roco's bones. It is a lucky chance for him that he can hear me. I cannot see him moving his tail. To be honest, we can hear each other very well, but I do not really feel like paying attention to him that late in the night. I quickly enter the porch, take off my shoes, throw my knapsack down and enter the first room. This is how it feels coming home.

What I mean is that this is what also happened last night. Rocco wagged his tail, then he meekly took refuge under the garbage bin. He is a dog that often gets on our nerves. If he hears the sound of cutlery clinking against a plate, it must be the sign of a concert, one of the almost ten concerts which take place daily. The reason is that Sebastian eats like a horse. He raids the fridge and gorges himself on the stuff. This explains the repeated concerts that Roco makes us go through. I have not been home for two months. During that time, Sebastian's shape

nesfârșit pentru show-uri de televiziune cu lupte regizate. Sincer, nu știu ce se va alege de capul lui. Când se pune pe mîncat, o face de unul singur. Tata îi mai zice:

— Cît naiba poți să bagi în mațu-ăla? Parcă ai intrat în anul morții.

Familia noastră pare divizată. Nu știu ce s-a întîmplat între timp. Prostata mea, nici măcar ea nu poate să le ridice moralul, de fapt, să-i facă mai deschiși spre vorbe bune. Nu. Iar soră-mea s-a lansat în ultimele zile într-o cursă de urmărire a biletelor pentru Litoral printr-un sindicat, o chestie obscură din care ar trebui să profite vreo șase fete nemăritate. Îi privesc pe toți, unul cîte unul, apoi mă uit și la mine. Adevărul e destul de trist. Ne cam paște singurătatea. Asta-i o boală destul de puturoasă. Și arată și ciudat. Mama, chiar și ea se retrage în lumea personajelor livrate fără oboseală de un televizor neadormit. E cam nasol. Iar asta o știu și ei, la fel ca mine.

Azi-dimineață, după formalitățile de la bancă și cafeaua din *Răcoarea dimineții*, de fapt spre prînz, Dumnezeuule, că în provincie totul e pe dos, am sosit acasă cu oarece chef de

has severely changed. He seems to be one of those people who are designed to get fatter and fatter so as to take part in staged wrestling shows. I honestly do not know what will become of him. When he starts eating, he eats by himself. My father often tells him:

“How can you stuff your belly like that? You eat as if you had one year left to live.”

Our family seems to be divided. I do not know what happened to it in the meantime. Not even my prostate can raise their spirits, or make them more open to nicer words, after all. Not at all. Lately, my sister has started to chase the seaside tickets through the syndicate; it is one of these dubious things for six single women. I look at them, one by one, and then I look at me. The truth is quite sad. Loneliness somehow lies in wait for us. This is quite an ugly affliction and it also seems strange. Even my mother finds refuge in the characters' world that the sleepless television presents her tirelessly. It is sad. And they know it, just as I do.

This morning, actually towards noon for in the countryside the cart draws the horse, following the bank formalities and the coffee in *Morning Chill*, when I came home I

muncă. Nu știu cum s-a întâmplat. Tata, fie spus, are diverse talente, dintre care unul este de-a dreptul strălucitor. Te cooptează într-o treabă, un lucru care trebuie să te bucure, pentru că participi la ceva. Și ne-apucăm de treabă, nu? Da, și el conduce ostilitățile, iar tu te uiți la el, apoi te ușchește în fel de fel de alte treburi, de obicei mărunte. Așa s-a întâmplat când am scos scîndurile pentru șlefuit. Nu a durat mult timp și i-a venit ideea genială de a stropi bolta cu struguri. O treabă necesară, dar m-am întrebat: de când anume începusem eu să fiu pasionat de oarece procedee de tîmplărie? N-am înțeles, așa că am rămas cu întrebarea cocoțată în creștet, lăsînd-o să scruteze un moment mai potrivit.

Și uite-1 pe tata înființat în fața mea cu un aspirator.

— Gata! Putem să ne apucăm de treabă!

Momentele în care, vrînd-nevrînd, tata trebuie să treacă drept un tip practic nu sînt puține. Pînă la urmă chiar este, ăsta-i adevărul, numai că, de foarte multe ori, în plan secund mai apare un personaj asupra căruia trebuie să se concentreze un

was in the mood for work in a way. I do not know how it happened. My father, truth be told, has various aptitudes and one of them is simply brilliant. He co-opts you for a task, a thing which you should be pleased by, because you take part in something. So we set to work, don't we? Yes, and he is in the front line, you look at him, then he charges you with all sorts of tasks, which are usually petty. This is exactly what happened when we got ready our polish boards. It did not take long before he came up with the brilliant idea to water the vine arbour. We had to do it but I wondered: since when did I start being interested in woodwork? I did not understand why so I left the question hanging, waiting for a right moment to answer it.

And there was my father with a vacuum cleaner before me.

"We are ready. We can set to work now!"

There are not few moments when, willy-nilly, my father has to pass for a skilled man. To be honest, he really is but most of the times there is a second person who becomes the object of ridicule. That is me. This happened to me constantly during my

procent ridicat de ridicol. Acela sînt eu. Așa mi s-a tot întîmplat din copilărie. A luat furtunul și l-a înșurubat la celălalt orificiu al aspiratorului. Curentul electric făcea ca aerul să fie azvîrlit, nicidecum aspirat. Mai trebuia montat un recipient special care conținea soluția distrugătoare de boli viticole. Aspiratorului nu-i funcționează butonul, așa că pentru a-l opri trebuie să umbli direct la ștecher. Ștecherul intră în priza unui prelungitor de vreo șapte-opt metri. Tata vrea să stropască doar butucii altoiți, dar oricum trebuie să urce și pe balcon. Asta înseamnă printre altele și că peisajul este superb. Se văd gara și intersecția. Dar peisajul devine dintr-o dată interesant cînd perspectiva este schimbată. Din gară și din intersecție se văd doi tipi, tatăl și fiul, care plimbă pe balcon un aspirator. Probabil este vorba de un dans contemporan, pot gîndi trecătorii cu oarece cultură vizuală. La faze de genul ăsta, ești obligat să-ți fie rușine, n-ai încotro. Dacă nu se întîmplă să-ți încolțească măcar o urmă de rușine, atunci trebuie să te ia cineva la rost și să ți-o spună pe șleau: *Băi nene, chiar nu-ți e rușine!*

Sincer, mie chiar mi-a fost. Mai ales cînd am ieșit în stradă pentru a stropi bolta și din exterior. Tata era cocoțat pe gard

childhood. He took the hose and screwed it into the other orifice of the vacuum cleaner. The electric current pumped out the air instead of sucking it up. We still needed to set up a special container for the solution that could destroy grapevine diseases. The power button of the vacuum cleaner is broken so you have to operate the plug in order to switch it off. The plug goes in the socket of a seven or eight metres extension lead. My father wants to water only the grafted grapevines but he still has to go to the balcony. This also means that the scenery is magnificent. The railway station and the crossroads can be seen. But all of a sudden the scenery becomes interesting when the perspective is changed. From the railway station and the crossroads you can see two guys, the father and the son, who run a vacuum cleaner down the balcony. The passers-by with a certain visual culture might think that this has to do with a contemporary dance. In situations like these you are forced to be ashamed, there is no escape. In case you are not in the least ashamed then someone must take you to task and say it to you face: *Aren't you a bit ashamed of yourself?*

Honestly, I really was, especially when I went out the street to water the exterior vine arbour. My father was up on

precum pisoii fugari ai soră-mii. Țineam aspiratorul într-o mână, iar cu cealaltă îi trăgeam trena conectată la rețeaua electrică. Rîvna este una dintre calitățile care-1 transfigurează pe tata. Dintr-o dată, n-a mai deosebit în marea pată de verde. Am observat tîrziu că viței-de-vie i-au urmat trei meri pitici, două straturi de roșii lungi de douăzeci metri și doi metri de pătrunjel, mărar și leuștean. Nu știu prea bine dacă tata are probleme cu vederea, dacă a confundat vreodată verdele cu altă culoare. Probabil că suferă în vreun fel de a stropit și ochii roșii de furie ai lui Roco, stîrnind un concert ceva mai învolburat. A schelălăit toată după-amiaza și se pregătea să intre în noapte pe aceleași note furioase. Aș zice că Roco este un pățimaș, dar poate că e o prostie.

Cînd un cîine latră de nebun, te enervezi, însă în curte era Roco, nu o cotală. Iar plîngerile lui aveau un rost. Probabil să ne stîrnească mila. Habar n-am. Fiecare i-a tras înjurături zdravene. Se înnoptase și tot mai scîncea. Cînd am ieșit să vopsesc scîndurile cu băiț, l-am văzut chircit tot acolo, sub cazanul cu gunoi. Nu știu dacă milă a fost ceea ce mi s-a părut

the fence like my sister's fugitive kittens. I was holding the vacuum cleaner in one hand, bearing along its train that was connected to the power supply in the other. One of the qualities which transfigure my father is zeal. All of a sudden, he could not distinguish anything in the huge patch of green. I noticed afterwards that the grapevine was followed by three dwarf apple trees, two rows of tomatoes of twelve metres each and two metres of parsley, dill and lovage. I do not know very well whether my father has vision problems, whether he has ever mistaken green for other colour. He must have a problem, because he also watered Roco's eyes that turned red with rage, stirring up a more tempestuous concert. He yelped all afternoon and he was getting ready to spend the entire night on the same angry notes. I might say that Roco is a passionate being but maybe that is nonsense.

When a dog barks for no reason, you get angry but there was Roco in our yard, not a cur. His complaints were pointless. He probably wanted to arouse our compassion. I have no idea. Everyone called him names. It started to get dark and he was still yelping. When I went out to paint the boards in stain, he was still there, crouching under the garbage bin. I do not know

că simt. Poate sînt un idiot, dar în momentul ăla am crezut că sînt mai om decît fusesem pînă atunci. Mai avusesem cîini și cînd ne plictiseam de ei îi făceam ceferiști. Îi aruncam într-un sac pe care-l legam și așteptam în gară acceleratul de zece. Stăteam la coada trenului unde nu prea se ocupă locurile. Urcam cele două trepte și azvîrleam sacul în toaleta vagonului, după care încercam să cred că abia coborîsem din tren. Sabastian propusese să facem același lucru, dar cînd s-a apropiat și el de cazanul cu gunoi a fost cuprins de o mare milă. Așa a declarat. Era sleit de oboseală după antrenamentul de seară pe care obișnuia să-l facă pe stadion.

— Măi tată, mie mi-e milă să-l duc la tren. Du-l tu, eu nu pot.

Apoi s-a dus dus în cameră să-și verifice încă o dată bagajele. Sebastian era un alt om. Mama aștepta în fața televizorului ca el să vină și s-o roage ceva, cît de puțin ar fi însemnat. Claudia înroșea telefonul în aceeași campanie de cucerire a Litoralului. Tata, un contabil desăvîrșit, își storcea plictiseala în fața calculatorului, jucînd pokerul *Solitaire*, lipsit

if what I felt was pity or not. Maybe I am an idiot but that moment I thought I was more human than ever. We had had other dogs and when we got bored with them we sent them to the railway station. I would throw them in a sack which I would tie up and waited for the ten o'clock express train in the station. I would go at the back of the train where seats are rarely taken. I would climb the two steps and throw the sack away in the toilet of the carriage. Then I would give the impression that I just got off the train. Sebastian suggested we did the same but when he drew near the garbage bin pity seized him. That is what he said. He was exhausted after the evening training that he used to go to in the stadium.

“Father, I take pity on him. I cannot take him to the railway station. Go take him.”

Then he went to his room to check his luggage once more. Sebastian was a different person. Mother was in front of the TV, waiting for him to come and ask her anything, no matter how small it was. Claudia was continuously on the phone, still trying to win those tickets to the seaside. Father, an outright accountant, spent his time playing the *Solitaire* card game, with

de hazard și pasiune. Mi s-a părut o seară insuportabilă. Cum naiba se poate întâmpla așa ceva? Nu-mi pot închipui! Trebuia să fac ceva.

Am trecut pe la bucătăria improvizată în veranda de la stradă și am luat cuțitul. Furtunul era la îndemână, așa că am spălat repede orice urmă de sânge. Totul s-a consumat fără zgomot. Înnnebunisem și nu-mi părea rău. Era o nebunie de un sfert de oră, un amoc scuzabil. Noaptea am dormit fără nici o remușcare. Nici măcar nu am visat. Nu mai avusesem de mult o asemenea noapte golită de gânduri și imagini.

M-am trezit dimineață. De fapt, toți ne-am trezit dimineață. Sebastian acceptase să ne luăm rămas-bun de la el. Măcar la plecare, și-o fi dat și el seama, să fi fost ceva mai permeabil. Trenul care avea să-l conducă primii kilometri spre *Legiunea străină* întârzia o oră. Dintr-o dată și-a adus aminte de Roco și s-a dus spre cazanul de gunoi ca să-și ia rămas-bun. A apucat s-o-ntrebe pe mama:

— Auzi... unde-a dispărut Roco?

N-a mai primit nici un răspuns pentru că tata a intrat în mare grabă pe poartă și-a apucat bagajele lui Sebastian în vreme ce-ncerca să-l zorească, așa cum o făcea când eram mici:

no interest or chance. It was an impossible evening. How the hell could something like this happen? I could not conceive it. I had to do something!

From the improvised kitchen I entered the porch and took the knife. The hose was at hand so I quickly washed away any trace of blood. The act was silent. I was going mad and I was not sorry. It was a half an hour madness, a pardonable frenzy. I could sleep at night without any remorse. I did not even dream. I had not had a night like that in a long time. A night devoid of thoughts and images.

I woke up in the morning. Actually, we all got up in the morning. Sebastian had let us say goodbye to him. He must have figured out that at least when he left he could have been softer. The train that would take him to the *Foreign Legion* on the first kilometres was an hour late. All of a sudden, he remembered Roco and went to the garbage bin to say goodbye to him. He managed to ask mother:

“Where is Roco?”

He did not get any answer, because father entered the gate in a big hurry, and grabbed Sebastian’s luggage while trying to hurry him just like he did when we were little.

— Acum v-ați apucat să vorbiți! Hai că pleacă trenul.
Acceleratul de Buzău era trenul întârziat.

“So you decided to have a chat right now! Hurry up, the
train is leaving. The Buzău fast train was the one that was late.”

2.6. Sub pământ

De doi ani n-am mai circulat regulat cu metroul, vreau să spun pe-același traseu. Dar acum, că tot m-am mutat, a trebuit să-mi fac din nou abonament. Și să mă obișnuiesc cu fețe noi. Presupun că în câteva luni îmi vor fi atât de familiare, încît, preț de șapte stații, câte trebuie să parcurg dimineața și seara, mă voi apuca din nou de citit.

Este a doua săptămînă și încă mă mir. La trenul de șapte și zece dau de un grup de trei femei cu rochii lungi și baticuri. Sînt foarte evlavioase. Nu le-am întîlnit și la alte trenuri. Doar la cel de șapte și zece. Abia a treia zi mi-au sărit în ochi. Sînt câteva puncte pe traseul liniei de metrou unde încep să se închine ca la liturghie. Prima oară am crezut că se roagă în sinea lor, apoi m-am gîndit la vreo grupare aparte în sînul bisericii. A treia zi mi-am dat seama că după a patra stație și după a șasea începe spectacolul mîinilor, care ține aproape un minut. Mi-am propus să cronometrez, să văd la cît timp după ce pleacă trenul evlavia începe să spumege. Intervale egale. Am crezut că fac o descoperire.

2.6. Underground

I have not travelled regularly by metro for two years – on the same route, I mean. But now that I moved house I had to renew my monthly pass and get used to new faces. I suppose that they will become so familiar to me in a few months that I will start reading again during the seven stops which I have to cover in the morning and in the evening.

It is the second week and I still wonder. I come across a group of three women in long skirts and kerchiefs at the ten past seven train. They are very pious. I have not met them on other trains, only at the ten past seven train. I only noticed them on the third day. There are a few points in the route of the metro line where they start crossing themselves as if they were taking part in a liturgy. At first I thought they are praying silently. But then I figured they must be some peculiar church group. On the third day I realized that the hands scene, which lasts almost one minute, starts after the fourth and the sixth stop. I intended to time how long after the train leaves the piety starts to reach its peak. The intervals were the same. I thought I made a discovery.

Ieri, când am ieșit de la metrou la a patra stație, aveam o treabă urgentă, mi-am amintit de cele trei femei. Am ținut-o drept înainte și-am început să număr secunde. Când m-am oprit, am zărit în dreapta mea o biserică. Am mers mai departe, uitînd că trebuie să ajung undeva — am ținut-o tot înainte. Am trecut de a șasea stație și-am început din nou să număr. Secunde s-au oprit din nou în fața unei biserici. Să mi se facă rău. Nu știu dacă trebuia să mi se pară ceva tulburător.

De azi însă am hotărît să iau trenul de șapte douăzeci și cinci. Oricum, unul care pleacă un pic mai târziu.

Ceva mai mult somn nu strică niciodată.

Yesterday, when I got out the metro at the fourth stop, because I had some urgent business to attend to, I remembered the three women. I walked straight on and I began to count the seconds. When I stopped I saw a church to my right. I kept going, overlooking the fact that I had to be someplace, and I walked straight ahead. I went past the sixth stop and I started counting again. The seconds stopped in front of a church again. I could not believe my eyes. I did not know if that should trouble me.

Starting today, I have decided to take the twenty-five past seven train or one that leaves a little later, anyway.

A few more minutes of sleep never come amiss.

2.7. Gîfîiala

Cînd liftul urca, ochii îmi rămăseseră pironiți în oglindă, ca de fiecare dată.

Apoi, liftul s-a oprit, am deschis ușa și am dat nas în nas cu Nora, care m-a oprit, zice vreau să te întreb ceva, iar eu zic da, și ea îmi dă drumul, Sorin al meu are părul blond, văd că și tu ai părul blond, tot blond ai fost cînd erai mic, că, mă gîndesc, el are doar doi ani și poate că se-nchide la culoare cînd s-o face mare, dar mă uit la tine, tu ai și ochii albaștri, aș fi vrut ca și Sorin să aibă ochii la fel, dar nu are decît părul, iar eu zic da, eram și mai blond, un blond dintr-ăla, ca de aur, mai blond decît aurul dacă-ți poți închipui, i-am zis, iar ea, mi-am închipuit eu, dar voiam să te-ntreb dacă părinții tăi sînt tot blonzi, nu știu dacă Sorin al meu o să rămînă blond ca tine, uite, ție îți stă bine, și eu, și Paul, soțul meu, sîntem bruneți, eu mai spre șaten, dar mă gîndeam la Sorin, și era cît pe ce să mă înroșesc, i-am zis nu, părinții mei sînt bruneți de-a binelea și nici unul dintre ei nu are ochii albaștri ca mine, eu îi am de la bunici, la fel și părul, m-am gîndit eu, îmi zisese cineva, a spus Nora, de-asta mă tot gîndesc dacă Sorin o rămînă cu părul

2.7. The Gasp

When the lift went up, my eyes were riveted on the mirror as usual.

Then the lift stopped. I opened the door and I ran into Nora who stopped me. "I want to ask you something" she said. And I said "Yes". Then she went on and on: "Sorin, my son, has a blond hair. You have a blond hair too. You were also blond when you were little, because I've been thinking that he is only two years old and maybe his hair will become darker when he grows up. But I can see you have blue eyes as well. I wish Sorin had blue eyes too but he is only blond-haired. "Yes but I was blonder, a gold-like blond, even blonder than gold itself, if you can imagine" I said. "I suspected it. But I wanted to ask you if your parents are blond too. I don't know if Sorin will always be blond like you. Look, it suits you. I and Paul, my husband, are both dark-haired, my hair is more brownish". And I was thinking about Sorin and I almost blushed. I said "No, my parents are completely dark-haired. None of them is blue-eyed, as I am. I have them from my grandparents, just like my hair." "I thought so. Someone had told me" said Nora. "That's why I

blond, cam așa cum îl ai tu, era blond deschis, nu-i așa, parcă așa ziceai, da, i-am spus, dorind să-i arăt cumva că sunt grăbit, că șirul ei de cuvinte care treceau de la o idee la alta într-o frază cîrnat mă exaspera și nu înțelegeam decît o obsesie, încet, încet mă îndepărtam, ea o tot ținea pe-a ei, dar în ecouri slabe, intraseră în joc barba sumară, perciunii, ochelarii, sprîncenele, Sorin exista cu-adevărat, o văzusem pe Nora plimbîndu-1 în cărucior prin Drumul Taberei, da, Sorin exista, era clar, dar aveam senzația că existența lui mi se datorează întru cîtva, ori că este într-o dependență de natură ocultă față de persoana mea, de felul cum arăt, vreau să spun, și m-am tot îndepărtat, Nora intrase în lift, însă vocea ei încă răzbătea, mergeam cu spatele și m-am împiedicat, era să cad, m-am dezechilibrat, iar Simona, bibliotecara, m-a văzut și m-a întrebat ce-i cu mine, i-am spus că nimic, și mi-am dat seama că sînt mai ușor, mai străveziu, mai blond sau mai puțin blond, ochii mai albaștri sau mai puțin albaștri, toate așa, *mai* sau *mai puțin*, deloc așa cum sînt în fiecare zi și mi-a fost clar, Nora mă fixase cu o fidelitate bolnăvicioasă, înspăimîntătoare, nu-mi puteam închipui așa ceva, și-am luat hotărîrea să nu mai urc cu liftul acela, indiferent de cîte etaje este vorba, o oglindă într-un lift este al

keep thinking whether Sorin will still have a blond hair just like yours. But I think you said your hair was fairer". "Yes" I told her, in an attempt to show her that I am in a hurry, that her words, which jumped about from one idea to another into a freight train sentence, drove me out of my senses. I could only see an obsession. And little by little, I started to draw back. She kept on talking faintly. The stubble, the whiskers, the glasses and the eyebrows had come into play. Sorin was indeed real; I had seen Nora pushing him along in a pram in the Drumul Taberei neighbourhood. Yes, it was clear that Sorin was real but I was under the impression that his existence was somehow due to me or that it depended on me in an occult way, on the way I looked – I mean. And I kept drawing back. Nora had entered the lift but her voice still pierced through. I was walking backwards and I stumbled. I almost fell, I lost my balance, and Simona, the librarian, saw me and asked me what was wrong with me. I said it was nothing. And I realized I was lighter, more transparent, blonder or less blond, blue-eyed or less blue-eyed, altogether, *more* or *less*, completely different from the everyday me. And it was clear to me. Nora had this unhealthy and unnerving fixation with me. I could not imagine

naibii de periculoasă, te poate urmări pas cu pas dacă te-a prins, și-acum nu fac decât să gîfii, am ajuns.

such a thing. I decided never to use that lift again, regardless of the number of the floors I had to climb up. A lift mirror is very dangerous, it can follow you step by step once it catches you. And now, all I do is gasp. I reached my destination.

2. 8. Crampoane

Sîmbăta, șapte prieteni ne strîngem pe un teren al Ministerului Apărării Naționale pentru a juca fotbal. De doi ani se întîmplă să ne tot adunăm pentru a ne rupe gleznele de dragul unor goluri antologice. Cînd terminăm, ne transportăm aproape beatificați spre stația tramvaiului cinci și comentăm toate fazele, convinși că *de data asta a fost cea mai tare zi* de fotbal din toate cele sacrificate pe acest teren.

Ieri a fost una dintre zilele de neuitat. Aveam o pauză de trei săptămîni după ce mă alesesem cu o entorsă la glezna dreaptă și simțeam cum mușchii îmi zvîcneau după un meci adevărat. Trebuia să-mi bandajez piciorul și să joc în teniși, contrar poftei mele de a simți iarba pe talpa desculță. La teren am ajuns primii, eu și Liviu, iar la scurtă vreme au sosit și ceilalți. Împachetați în tricourile echipei naționale, dar purtînd pe spate numele noastre, ne-am dezlănțuit în fața unei echipe care părea a fi cu un picior în groapă. Eram galactici, schemele funcționau impecabil, iar adversarii vorbeau între ei că trebuie să ne ascundă telecomanda.

2.8. Studs

On Saturdays, we, a group of seven friends, gather together to play football on a field belonging to the Ministry of National Defence. We have been gathering for two years in order to break our ankles for the sake of some noteworthy goals. Once we finish, somehow beatific, we take ourselves to the tram number five stop and comment upon every scene, *convinced that, this time, this was the best football day* of all those sacrificed on this field.

Yesterday was one of those memorable days. I had been on a break for three weeks after I went down with a right ankle sprain. My muscles were eager for a real game. I had to bandage up my foot and play in my trainers, despite my desire to feel the grass with my bare feet. I and Liviu were the first to arrive on the field, and shortly afterwards the rest of our friends arrived as well. We were dressed in the T-shirts of the national team but we had our names written on the back. We played against a team that seemed to be on the verge of loss. We were brilliant and our opponents were talking among themselves about hiding our remote control.

Nu trecuse decît o jumătate de oră, scorul era șase la unu pentru noi, iar eu ratam incredibil dintr-o poziție din care nu-ți puteai permite mila. Piciorul meu drept asigurase spectacolul după care începi să-ți pui mîinile în cap, încercînd să înțelegi cum de s-a putut întîmpla așa ceva. Eu însă eram îngrijorat de glezna mea. Le-am zis băieților că lipsesc zece minute și m-am dus spre terasa unde se servesc mici, fripturi și bere, pentru a încerca o ameliorare. Am cerut unui militar-bucătar un cuțit și, așezat în iarbă, alături de foste sau actuale cadre militare însoțite de familiile lor, am început să retez de pe tălpi crampoanele de cauciuc. Ele erau cauza echilibrului fragil cu care trebuia să mă împac atunci cînd eram în situația de a șuta ori de a face un dribling.

Operațiunea nu era grea, dar dura pentru că fiecare talpă avea vreo paișpe crampoane. Cînd am ajuns la al doilea bocanc, m-am pomenit cu un băiețel lîngă mine.

— Ce faci?

M-am uitat la el fără să știu ce să-i răspund.

— Tai crampoane, nu vezi?

— Da...

Părea unul dintre acele dialoguri despre vreme, despre

Only half an hour had passed, and we were leading six to one. Incredibly, I was not able to shoot from the simplest position. My right foot had put on a show that made it hard to understand how such a thing was possible. However, my main concern was my ankle. I told the guys I would be gone for ten minutes. In search of improvement, I went to the pub where they served grilled minced meat rolls, steak and beer. I asked a military cook for a knife. Lying in the grass next to past or present army officials who were accompanied by their family members, I started to cut off the rubber studs on my soles. They were the cause for the poor balance I had to get used to whenever I needed to shoot or dribble.

The operation was not difficult but it took some time, because there were fourteen studs on each sole. When I got to the second trainer, there was a little boy sitting next to me.

“What are you doing?”

I looked at him without knowing what to answer.

“I’m cutting off some studs, can’t you see?”

“Yes...”

It seemed to be one of those dialogues about the weather,

războiul din Irak, mă rog, o chestie care nu mă inspira deloc, deși aș fi vrut să îi spun copilului ceva interesant și să râdă.

— De ce le tai?

— Pai... nu pot să joc fotbal cu ele. Mă dezechilibrez. Știi ce-i aia?

Eram un tîmpit, asta-i clar. Cum puteam să-l întreb o asemenea chestie pe un copil de patru, cinci ani? Nu știa, mi-am dat seama, și nici eu nu mă simțeam în stare să-i explic. Ce-i aia dezechilibru? Dacă m-ar fi luat luat la bani mărunți, habar n-aveam.

— Crampoanele...

S-a uitat la mine întrebător și am simțit că trebuie să-l încurajez.

— Da, astea sînt crampoanele...

— Sunt ca niște... unghii...

Apoi m-a privit iarăși întrebător.

— Da, sînt ca niște unghii.

Noroc că l-a strigat maică-sa. În cinci minute aveam să termin și eu și să reintru în joc. Cred că am mai jucat o oră, apoi

about the Iraq War. Anyway, it was something that did not inspire me, although I wish I could have told something interesting to the little boy so as to make him laugh.

"Why are you cutting them off?"

"Well, I can't play football because of them. I lose my balance. Do you know what balance is?"

I was being an idiot, that was for sure. How could I ask a four or five-year-old child such a thing? I realized he did not know the answer and I felt I was unable to give him an explanation either. What does lack of balance mean? If he had put me through my paces, I would not have had the slightest idea.

"The studs..."

He looked at me enquiringly and I felt I had to encourage him.

"Yes, these are the studs..."

"They are like some kind of... nails..."

Then he shot me another questioning glance.

"Yes, they are like some kind of nails."

Fortunately, his mother called him. I was going to finish my operation in five minutes and play again. I think we played

am luat o pauză, pentru că adversarii noștri renunțaseră la luptă. Cum stăteam întinși pe iarbă, am văzut-o pe Laura, soția lui Tibi-Zen. Venea cu băiețelul lor. Se întâmpla în timp ce Tibi-Zen ne povestea cum, în drum spre teren, în tramvai, văzuse un onanist în exercițiul funcțiunii. Și printre episoadele poveștii lansa și câteva gesturi specifice, pentru a ne amuza. Încă era în vervă când Laura ajunsese la șapte metri de noi, fără ca Tibi să o vadă. S-a ridicat și s-a-ndreptat spre ei:

— Le povesteam o fază cu un onanist... L-am întâlnit în tramvai când veneam înapoi...

— Ce-i ăla?

Eram mirat că Laura habar n-avea de cuvântul ăsta.

— Un labagiu.

Apoi, Laura și cu Marius s-au îndreptat spre terasă, iar noi ne-am găsit o altă trupă, niște adversari cu care ne mai întâlneam din când în când. A urmat un meci scurt. În timp ce jucam, gîndeam că Marius auzise pentru prima dată cuvântul *labagiu* și avea doar trei ani. Știam că de la vîrsta asta copiii încep să imite, copiază tot. Laura s-a întors la gașca noastră la

for another hour, then we took a break, because our opponents had given up the fight. Lying in the grass, we saw Laura, Tibi-Zen's wife, coming. She was coming with their little boy while Tibi-Zen was telling us how he saw an onanist in action in the tram, on his way to the field. He was making some specific gestures between the episodes of the story to amuse us. He was still in capital form when Laura was seven metres from us without being seen by Tibi. He stood up and made his way towards them:

"I was telling them a scene with an onanist... I met him in the tram on my way here..."

"What's that?"

I was surprised that Laura had not the faintest notion of the word.

"A wanker."

Then Laura and Marius made their way to the pub. We found another team, some opponents whom we would meet from time to time. There followed a short game. While I was playing, I figured that Marius had heard the word *wanker* for the first time, and he was only three years old. I knew that was the age when children started to imitate, to copy everything.

un sfert de oră după ce câștigaserăm și al doilea meci. Și ne-a povestit cum un băiețel luase o forfecuță din trusa de unghii a mamei lui, apoi tăiașe gheruțele unui pui de vrabie care nu putea să zboare. Și că băiețelul acela fusese urecheat de împuiase urechile tuturor strigînd ceva despre *crampoane*.

Laura came back to our group a quarter of an hour after we had won our second game as well. She told us how a little boy took a pair of nail scissors from his mother's nail case. Then he cut off a sparrow chick's claws that could not fly. They had boxed his ears and he had stretched everybody's ears yelling something about *studs*.

2.9. Marilyn a mai îmbătrânit

Lucruri ciudate mi s-au întâmplat dintotdeauna. Primul a fost nașterea mea într-o zi de marți. Și când începutul e așa, restul vine de la sine. Bine este că de un timp încoace chiar mă amuz când se ivește cine știe ce întâmplare care pe alții ar putea să-i arunce în vârtoarea gândurilor și a semnelor zodiacale. Urît lucru, părerea mea.

Nu mai departe de săptămîna trecută, intrasem la un cinematograf. Stăteam alături de Rolex, într-o sală nu foarte mare. Nici spectatorii nu se înghesuiau la filmul spaniol care cu un an în urmă avusese succes de casă. Sala era tapetată cu un fel de mochetă roz și avea cîteva motive florale din furtunașe subțiri, care conțineau becuțe pîlpîitoare. Aveam senzația că sunt într-o casă de turtă dulce, într-o poveste, și că lupul cel rău ne va pune filmul căderii noastre în stomacul lui. Un diplomat mexican stătea pe rîndul din față și mai spre margine. Ronțăia popcorn, sorbea Coca-Cola și-mi închipui că plutea în gândurile altei povești de celuloid. Altfel, în fața și în spatele nostru, cîteva perechi care-și ciuguleau buzele cu nesaț. Împreună cu Rolex am comentat cadrul poveștii acesteia și am decis că filmul va fi

2.9. Marilyn Has Got a Bit Older

Strange things have always happened to me. The first one was my birth on a Tuesday. When the beginning is like that, the rest will take care of itself. The good thing is that for some time past I amuse myself when an event that would make others get caught in the whirl of thoughts and of the signs of the zodiac takes place. That is a bad thing, I think.

No later than last week, I had gone to the cinema. I was sitting next to Rolex in a not so big room. There were not many spectators for the Spanish film which had been a huge box-office success a year before. The room was hung with a sort of pink moquette and had a floral motif made of thin little hoses containing tiny twinkling lights. I was under the impression that I was in a ginger bread house, in a tale, and that the evil wolf would play us the film of our fall into his stomach. A Mexican diplomat was sitting in the front row towards the end. He was crunching some popcorn and sipping at his Coca-Cola. I could imagine that he was thinking about other celluloid stories. Otherwise, in front and behind us, some couples were kissing insatiably. I commented on the setting of this story with

încântător. Tot așteptînd să-nceapă, din spate a apărut individul care trebuia să dea drumul proiecției și l-a rugat pe Rolex să vină să-l ajute. Răspunsul a fost o privire astigmatică, din care individul acela n-a putut să extragă nimic folositor, așa că și-a îndreptat privirea spre mine și m-am ridicat. Am mers în cămăruța lui, am dat jos de pe instalație rola cu filmul care se terminase cu un sfert de oră înainte și m-am pomenit cu întrebare pe care am pus-o în ordinea lucrurilor stranie din ultima vreme. Adevărul este că mă pusese un pic pe gînduri.

— Nu te supăra, ce film urmează?

Lupul nu exista, diplomatul mexican fusese părăsit de iubită și-și cărase disperarea pînă în sala aceea trăsniță, iar individul care proiecta filmul era plictisit de munca lui și în ziua aceea tocmai voia să-și dea demisia. N-a trebuit să-nțeleg mare lucru. Oricum, nimic mai mult de-atît. Iar filmul a fost minunat.

După două zile însă, împingîndu-mi plictiseala spre Operă, m-am trezit în fața unei aglomerații care bloca trotuarul. Mașini de pompieri și de poliție. Ca un iepuraș scrîntit, un pompier mi-a sărit în față și a scos de un știu unde o mapă în

Rolex and I decided that the film would be delightful. While we were waiting for the film to start, the guy who had to play the film appeared from the back of the room and asked Rolex to come help him. His answer was an astigmatic look that the guy did not find useful. So he directed his eyes to me and I stood up. I went to his small room, got the roll of the film, which ended a quarter of an hour before, off its installation, and he asked me a question which I included in the recent strange things I witnessed. The truth was that he alarmed me a bit.

“Excuse me, what’s the next film?”

The wolf did not exist, the Mexican diplomat had been left by his lover and he had taken his desperation in that crazy room. The guy who projected the film was tired of his work and that very day he wanted to quit. I did not need to understand much, nothing more, anyway. And the film was great.

However, after two days, in order to get rid of boredom I went to the opera house, and I found myself in the middle of a crowd that was obstructing the pavement. There were firefighters’ and police cars there. A firefighter came before me

care trebuia să-mi scrie numele. Apoi, semnătura mea. Nici unul dintre trecători, din frică de autorități, nu-și lăsase semnătura pe hîrțiile pompierului. Iar lui nu-i trebuia decît un martor. Dintr-o Skoda veche ieșea un nor de fum, iar Opera începea să se piardă dincolo de el. După ce am semnat, alți pompieri s-au repezit cu rîngile asupra dosului de Skodă. Au mutilat-o, apoi un altul i-a umplut motorul cu apă. Furtunul gros tremura de mamă-mamă... Parcă scormoneau într-un acvariu după peștișorul auriu. Apoi mi-am văzut mai departe de drum.

Și ca săptămîna să se termine în plină glorie, după sfînta liturghie am luat autobuzul care mă duce acasă la Nico și Sonia. Nico era lîngă mine și ne minunam că amîndoi avem ochelari cu lentile care pînă în jurul prînzului se albăstresc. Deodată, autobuzul s-a oprit în mijlocul intersecției și șoferul a înaintat spre mijlocul autobuzului pentru a sălta cele două trape din podea. Am putut vedea cu toții cum arată mățaraia unui autobuz. Un furtunaș ieșise de pe o țevușcă și presiunea aerului pompat dădea în gol. Șoferul a scos un briceag și a aplicat o

like a hurt bunny and suddenly took out a clipboard on whose papers I had to write down my name. Then I had to sign. Fearing the authorities, none of the passers-by wanted to sign the firefighter's papers. He needed just one witness. There was a black smoke coming out from an old Skoda, and the opera house began to be walled by it. After I signed the papers, other firefighters dashed upon the rear part of the Skoda with their crowbars. They crippled it, and then another firefighter filled its engine with water. The thick hose was awfully shaking... It looked as if they were rummaging for the golden fish in a water tank. Then I went my way.

In order to put a glorious end to this week, after the holy liturgy, I took the bus that went to Nico and Sonia's place. Nico was sitting next to me and we were amazed at the fact that we both had glasses whose lenses turned blue until around afternoon. Suddenly, the bus stopped in the middle of the crossroads. The driver made way towards the middle of the bus to lift up the two floor traps. We could all see the wiring inside a bus. A small hose got out of a small pipe and the pumped air pressure went sideways. The driver took out a penknife and

corecție furtunașului, apoi a vrut să umble și la țevușcă. Nu știu cum a putut fi așa de neatent. Cum de și-a potrivit furtunașul în mâinile-i butucănoase. Presiunea aerului i-a ridicat fusta unei doamne de cincizeci și ceva de ani. O doamnă blondă. Gestul ei a fost firesc. A dat să-și acopere poalele, apoi remarcele au început să curgă de la un capăt la celălalt al autobuzului. Iar eu mi-am dat seama că Marilyn nu a murit și nu va muri niciodată. Doar a îmbătrânit. Așa cum și Gioni încă mai dă din coadă în Piața 1 Mai.

made a small cut to the hose, then he wanted to take a look at the small pipe as well. I do not know how he could be so careless. How he could fit the small hose in his gnarled hands. The air pressure lifted the skirt of a fifty years or so woman. A blond woman. Her gesture was natural. She tried to cover up her hem. Then the remarks could be heard in the bus, from one end to the other. And I realized that Marilyn did not die and would never die. She just got old, the same way as Gioni is still his wagging his tail in "1 Mai" Square.

Interviu cu Cosmin Manolache

1. De ce ați început să scrieți?

E greu, dacă nu imposibil, să dai un răspuns exact. În ceea ce mă privește, impulsul scrisului m-a testat cu intermitențe. În primul rînd, cred că scrisul înseamnă ocuparea unui timp și a unui spațiu. În plus, apar diversele gesturi și tehnici. O parte din lucrurile astea le-am văzut la tatăl meu, care era revizor contabil. Îl observam cu cîtă meticulozitate se pregătea pentru operațiunile lui contabile: își făcea dosare, un fel de caiete manufacturate; avea o trusă cu fel de fel de ustensile de scris – ascuțea creioanele ca un maestru; lucra migălos, atent, cît să poată șterge la nevoie, dar în ștersătură să nu se vadă urma; îmi plăcea enorm scrisul lui, chiar dacă în ceea ce făcea nu era nici o miză literară. Dar, să stai ore întregi pe scaun cu un creion în mînă era un exemplu.

Au mai fost poveștile bunicului, tatăl tatălui meu. Tatăl era cu forma, bunicul cu fondul. Apoi, am început să visez la propriile mele povești. Copilăcind între stadion și gara orașului, aveam o poziție de observator. Nu mai înregistram cărți într-un

Interview with Cosmin Manolache

1. Why did you start writing?

It is hard, if not impossible, to give a precise answer. As far as I am concerned, the impulse to write was intermittent. First of all, I think that writing is an activity that takes a certain time and space. Moreover, there are the different techniques and gestures. I had seen part of these things in my father who was a chartered accountant. I used to watch how minutely he prepared himself for his accounting operations: he would make up his own files, they were some kind of handmade notebooks; he had a case with some kind of writing implements – he would sharpen the pencils like a craftsman; he would work carefully so he could erase when needed in a way that none could tell that corrections were made; I liked his writing a lot, even if there was not any literary activity. But watching him sit on his chair with his pencil in his hand was an example.

Then there were also my grandfather's stories, my father's father. My father had to do with the form and my grandfather with the content. Then I started to dream about my own stories. Spending my childhood either on the stadium or in the railway

caiet studentesc – selectam poveștile celor ce se perindau continuu prin preajma mea. În același timp, eram într-un exercițiu zinic de patrulare prin oraș. Deși ne-am mutat de la bloc la casă, dintr-un colț în altul al orașului, n-am vrut să renunț la școala la care începusem, așa că vreme de cinci ani, de fapt trei trimestre pe an, am mers zilnic în jur de trei kilometri. A fost iarăși un exercițiu de observație.

Prin clasa a șasea, eram hotărât împreună cu un coleg să scriem o carte de aventuri. Am renunțat repede, după ce nu ne-am înțeles al cui nume să apară primul pe copertă. Era prin 1985, cred.

Asta ar fi o istorie pe care am refăcut-o în urma unei regresii limitate. Dacă ar fi să psihanalizez, în chipul cel mai neprofesionist firește, aș spune că se trage de la stră-bunicul meu, care era vatman pe tramvai în Bucureștii începutului de secol XX. Avea un scris frumos și știa să întocmească diverse jalbe pentru cei din sat, atunci când venea, o dată la o săptămână, cred. Și când se întorcea încărcat cu minunile capitalei, aduce și ziare. Rămăsese în urma lui un pod plin cu

station of the town, I had the observer's point of view. I did not keep a record of books in a school notebook – I picked out the stories of those who I came in contact with. At the same time, I was in a continuous march down the town. Although we moved from a block of flats to a cottage, from an end of the town to the other, I did not want to give up the school I started to study at so for five years, actually three terms a year, I walked nearly three kilometres daily. This was also an observation act.

Around the sixth grade, I decided to write an adventure book with a friend. We quickly gave up on the idea after we could not agree on whose name should be written first on the cover. This was in 1985, I think.

This would be a history which I remade after a limited regression. If I were to make psychoanalysis, in the most unprofessional way, of course, I would say that writing comes from my great-grandfather who was a tram driver in Bucharest at the beginning of the twentieth century. He had a beautiful handwriting and he knew how to write different types of complaints for the villagers when he came home once in a week, I think. When he came with all those wonderful things

hîrțiile unei epoci puse la zid. Tatăl meu, copil fiind, cînd a prins ocazia să facă primul drum în pod, a albit curtea. A luat bătaie de la tatăl lui cînd l-a văzut în gura podului cu foarfeca în mînă. Lucrurile s-au repetat. Cu mine. Tatăl meu era rebusist. Avea o colecție impresionantă de reviste, plus corespondența cu alți rebusiști din țară. Tatăl lui, de data asta, nu pentru a se răzbuna, cît pentru a scăpa mai repede de neliniștea mea, îmi vîra zilnic reviste prin zăbrelele pătuțului, pînă cînd l-am depozitat și dezvățat de rebus. Altfel spus, cuvintele au rămas la mine.

2. *Care este rolul scrisului în viața dumneavoastră?*

Scrisul e o formă a plăcerii, a unei satisfacții fizice chiar. Plăcerea de a face ceva la intensitate maximă. Apoi este o construcție care poate ține exclusiv de propriul tău efort. Apoi, este o confirmare că poți lua lumea în stăpînire, că o poți rescrie. Scrisul este putere.

from the capital city, he also brought newspapers. He had left a lot of papers of a bygone era in the attic. When my father was little he had the chance to go up in the attic for the first time, then he filled up the courtyard with white papers. He took a beating from his father when he saw him with a pair of scissors in his hand in the door of the attic. These things recurred when I was little. My father was a puzzler. He had an impressive collection of magazines, and also the letters from other puzzlers in the country. This time, his father, not as a vengeful act but to get rid of my anxiety faster, would stick magazines through the bars of my crib daily until I dispossessed him of and got him out of his habit of puzzle solving. To put it another way, words were left in my care.

2. *What part does writing play in your life?*

Writing is a form of pleasure, even of a physical satisfaction. It is the pleasure of doing something at maximum intensity. Then, it is a construction that can depend exclusively on your own effort. Then, it is an acknowledgement of the fact that you can conquer the world, that you can rewrite it. Writing is power.

3. *Ce opere literare v-au marcat parcursul scriitoricesc sau chiar existența?*

Ce am citit nu a cântărit mai mult decât ce am văzut. Întîmplările lumii te pot marca uneori mai mult decât o carte. La fel, un film poate avea o intensitate mai mare, ori o expoziție. Eu glisez între forme de experiență și expresie. Intensitățile pot fi întîlnite oriunde, chiar și în deșert. Formele pe care le îmbracă sunt mai mult sau mai puțin întîmplătoare. Pur și simplu mă bucur cînd le întîlnesc.

4. *Din moment ce sunteți și scenarist, v-ați gândit vreodată la posibilitatea ecranizării romanului „Ce față cumplită am”?*

Nu m-am gândit. Acolo m-am folosit de imagini și parcursuri narative care se pot apropia de film. Dar, în fond, aceea este o carte de proză, nu un roman. Chiar dacă acele proze au în comun un spațiu, personaje, comportamente. Dar pe vremea aceea nu aveau experiența lucrului de echipă pentru un proiect cinematografic. Abia apoi am început să-mi construiesc unele texte mult mai conștient de potențialul lor vizual și dramaturgic. Oricum, un scenariu are alte legi ale

3. *What are the literary works which marked your writing career or even your existence?*

The books I read were not more important than what I saw. The world events can mark you more than a book. The same way, a film or an exhibition can have a bigger intensity. I switch between experience and expression forms. Intensity can be found anywhere, even in the desert. The forms it takes are more or less accidental. I simply rejoice when I find them.

4. *Since you are also a screenwriter, have you ever thought about making a film version of the novel “What an Ugly Mug I’ve Got”?*

I have never thought of it. In that book I made use of images and narrative developments that can resemble a film. But after all, that is a prose book, not a novel, even if those prose episodes have a common space, characters and behaviour. Back then, I did not have the team work experience for a film project. Only afterwards I started to write some texts paying more attention to their visual and dramatic potential. Anyway, a script has different laws of writing than a prose text.

scrierii decât un text de proză.

5. *Vă amintiți un alt episod memorabil din universul mizilean care ar putea constitui o sursă de inspirație pentru o viitoare carte?*

Am scris deja o povestire care sper să apară anul acesta în volum. Povestirea a fost punctul de plecare pentru scenariul filmului „Ultima zi”, scris împreună cu regizorul Gabriel Achim, tot un mizilean. La fel, tot o proză din același volum în curs de finalizare a fost punctul de plecare pentru scurtmetrajul „Carne de iepure”, realizat de asemenea cu regizorul Gabriel Achim.

6. *Considerați utilă colaborarea între un traducător în devenire și un autor român contemporan? Dacă da, în ce măsură?*

În general consider benefice colaborările. Am participat la scrierea unor cărți în mai multe formule („Povestiri mici și mijlocii”, „Cartea cu euri”, „Îngeri, zmei și joimărițe”, „Etalonul

5. *Do you remember another memorable episode in your hometown, Mizil, that might become a source of inspiration for a future book?*

I have already written a story which I hope to be published this year. This story was the starting point for the script of the film “Ultima zi”⁴ which I wrote with director Gabriel Achim who also comes from Mizil. And also a prose from the same volume I am about to finish was the starting point for the short film “Carne de iepure”⁵, which is made with director Gabriel Achim as well.

6. *Do you think that the collaboration between a would-be translator and a contemporary Romanian author is useful? If yes, to what extent?*

Generally speaking, I think collaborations are useful. I took part in the writing of books in different forms (“Povestiri mici și mijlocii”, “Cartea cu euri”, “Îngeri, zmei și joimărițe”,

⁴ “The Last Day”

⁵ “Rabbit Meat”

Mizil”), am fost co-scenarist, am lucrat în echipe pentru conceptul și montarea unor expoziții și am avut confirmarea nu utilității, care este un accent poate cam subțirel, cât a greutății acestei experiențe de a fi împreună cu cineva pentru a face ceva.

7. *Reîntoarcerile în Mizil mai au același farmec de odinioară?*

Și odinioară puteai invoca farmecul de odinioară. Cu alte cuvinte, și odinioară, adică acum 30 de ani, dar și acum 50 sau 90, puteai să arunci un cârlig peste un alt trecut, făcând observația, poate dezarmantă, a diluării lumii. De fapt, în orice timp prezent, depinde din ce an alegi să privești înapoi, îți poți exercita nostalgia, critica, cinismul etc. Importanți îmi par a fi oamenii. Ei colorează un spațiu, fie că îi spunem Mizil sau altcumva. Și, da, au farmec reîntoarcerile în Mizil pentru că am pentru ce și pentru cine să mă întorc. Când acei oameni prin care sînt legat de Mizil nu vor mai fi, reîntoarcerile acolo vor fi probabil altfel.

“Etalonul Mizil”⁶). I was a co-screenwriter, I worked in teams for the concept and the making up of some exhibitions and I received confirmation not of the usefulness, which does not really stress the real importance of collaborations, but of this experience of being with someone to make something.

7. *When you come back to Mizil, do you feel the same fascination you used to feel?*

In the old times you could also talk about the fascination of the old times. In other words, in the old times, meaning 30 years ago but also 50 or 90 years ago, you could also look back on another past, making this observation, which can be disarming, that the world is diluting. In fact, in any present time, it depends on the year you start looking back, you can practise your nostalgia, your critics, your cynicism, etc. I think that people are the most important. They give colour to a space, whether we call it Mizil or otherwise. And yes, coming back to Mizil gives me the same fascination, because I have things and persons to come back to. When the people that connect me to Mizil are gone, my return there will probably be different.

⁶ “Small and Middle-Sized Stories”, “The Book of Selves”, “Angels, Ogres and Old Maids”, “The Mizil Standard”

8. *Ce sfaturi i-ați da unui scriitor aflat la început de drum?*

E greu să dai sfaturi. Pot spune ce consider a fi fost valabil în parcursul meu. Asta nu înseamnă că se poate aplica oricui. Trebuie să vrei, să crezi că dacă muncești poți face ceva care să stea în picioare, să îndrăznești dar și să ai răbdare, să nu ai ranchiună, să fii sincer cu tine însuși, să fii deschis și spre alte domenii/arte, să fii curios, să te pui cât mai des în pielea altuia, să nu-ți refuzi unele experiențe (dar limita și-o poate pune fiecare).

9. *Ce proiecte literare aveți în derulare?*

Am o carte terminată, scrisă împreună cu Călin Torsan, dar mai greu publicabilă, și încă una tot cu el coautor, un proiect la fel de greu de propus unei edituri. Apoi am o carte de proză aproape gata și alte două din care aș spune că aș mai avea 30% ca să le duc spre o formă finală. În continuare documentez domeniul Mizil, în care intră și un proiect de muzeul local, la care lucrez iarăși în echipă. Și mai este filmul: un scenariu este gata, „Crud și gătit”, dar am avut dificultăți în obținerea

8. *What are the pieces of advice you would give to a beginner writer?*

It is hard to give pieces of advice. I can tell you about the things that applied to my path. This does not mean that they can apply to anyone. You have to wish for it, to believe that by hard work you can create something that lasts, to dare but also to be patient, to bear no hard feelings, to be honest with yourself, to be open to other fields/arts, to be curious, to put yourself in somebody's shoes as many times as possible and to allow yourself some experiences (but the limit is up to you).

9. *What are your ongoing literary projects?*

I have finished a book that I wrote with Călin Torsan. This book is harder to publish. And there is another, Călin Torsan is also the co-author, a project that is harder to propose to a publishing house as well. Then I have a prose book which is almost ready and other two books that are 70% finished. I keep working on my research on Mizil that includes a local museum project which is a team work as well. There is also the film: a script is ready, “Crud și gătit”⁷ but we encountered some

⁷ “Raw and Cooked”

finanțării pentru producția filmului, iar altul este în curs de definitivare, se numește „Noapte”, și sperăm să-l putem filma anul viitor. Dar așa cum s-a mai întâmplat, nu știi când se poate ivi ocazia realizării unui scurtmetraj.

10. Credeți că în postmodernism există posibilitatea de a obține un evantai inepuizabil de variante literare, de a crea noi modele care ar surprinde publicul?

Era o vreme în care eram fascinat de termenul postmodernism. Am înțeles cu timpul că unii termeni sînt proprii unor perioade de timp și unor spații culturale. Am îndoieli în privința existenței unui postmodernism românesc. În revista *Secolul XX*, la începutul anilor '70 exista o rubrică: Postmodernismul american. Apăreau traduse fragmente din cărțile unor autori precum Donald Barthelme, John Coover, John Barth sau Richard Brautigan. Am tot vînat textele, cărțile acestor autori, dar am înțeles cu timpul că ei puteau fi cît mai corect developați doar în raport cu un spațiu cultural și cu o

difficulties with getting the money for the production of the film, and another is almost ready, it is called “Noapte”⁸ and we hope to be able to film it next year. But as it happened before, you can never know when the possibility of making a short film arises.

10. Do you think that postmodernism provides fertile ground for inexhaustible literary versions, for new patterns that might surprise the readers?

There was a time when I was fascinated by the term postmodernism. In time, I understood that some terms are more adequate for some periods of time and cultural spaces. I have some doubts regarding the existence of a Romanian postmodernism. In the “*Secolul XX*”⁹ magazine, at the beginning of the 70's, there was the American postmodernism column. There were published some fragments of the books of authors like Donald Barthelme, John Coover, John Barth or Richard Brautigan there. I kept on waiting to lay my hands on those texts but in time I understood that they could be

⁸ “Night”

⁹ “The Twentieth Century”

epocă în care activau sau față de care reacționau. În România termenul a fost preluat într-o cu totul altă perioadă și, mai ales, într-un spațiu cultural și politic extrem de diferit. Aș spune că a fost cumva cu voie de la Partid. În revista „Caiete critice”, primul număr din 1986 era intitulat „Post-modernismul”. Eram cam în urmă, nu? Dar, totuși, nu erau niște semnale încă din anii 72-74 în revista Secolul XX? Post-modernismul, cum altfel decât american, își avea începuturile cu alți cel puțin 10 ani în urmă. Ce s-a întâmplat la noi în acest interval? Au scris autori șazeciști, șaptezeciști, nu? Apoi, în anii '80, permisiunea de a fi practicat și discutat teoretic post-modernismul. Pot fi puse niște procedee literare, decontextualizate și defazate, în câmpul semantic al aceluiași termen? Este post-modernism ce au scris scriitorii din generația zisă optzecistă? Eu am unele îndoieli. Cred că scriitorii, oriunde și oricând ar scrie, pot institui tendințe, curente, tradiții, indiferent de plasarea mai mult sau mai puțin vizibilă în oricare orizont cultural. Autenticitatea relației lor cu scrisul dă o formă literară sau alta, care poate fi numită în fel și chip. Cu alte cuvinte, scrisul în sine, pe care îl

developed as accurately as possible only in relation to a cultural space and time when they were active or to which they reacted to. In Romania, the term was adopted in a completely different time, and especially, in a very different cultural and political context. I would say that the Party¹⁰ somehow allowed it. In the “Caiete critice”¹¹ magazine, the first number of 1986 was called “the Postmodernism”. We were a bit late, weren't we? But still, weren't there some signs even since the 72'-74's in the “Secolul XX” magazine? Postmodernism, the American one, started at least 10 years before. What happened during that time? The authors of the 70's and the 80s's wrote, didn't they? Then in the 80's, there was the consent to have practised and discussed postmodernism in a theoretical way. Can some literary techniques that are decontextualized and delayed be placed in the semantic area of the same term? Is it postmodernism in the so-called 80's writers' works? I have some doubts. I think that writers, wherever and whenever they write, can create trends, currents, traditions, regardless of their more or less visible placement in any cultural level. The authenticity of their

¹⁰ The Romanian Communist Party

¹¹ “Critical Notes”

consider o formă reală de putere, pune lumina potrivită asupra a ceea ce numim literatură. Contextele culturale, universitare sînt adiacente scrisului pentru că, din punctul meu de vedere, sînt contexte politice. Sînt o altă formă de putere, concurentă scrisului real. Sînt un joc de pen-umbre.

relationship with the writing gives a literary form or another that can be called anyhow. In other words, writing by itself, that I consider to be a true form of power, sheds the adequate light on what we call literature. The cultural and academic contexts are adjacent to writing, because they are political contexts in my view. They are a different type of power, opposing the real writing. They are a penumbræ play.

